

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Els bàsics

Passades les municipals del 24-M, ara que anem de cap al 27-S –només falten cent disset dies–, i abans que les crides a la gran trempera final facin impossible demanar que es toqui de peus a terra sense semblar un traïdor, m’agradaria explicar quins són els punts de partida que considero bàsics en aquest procés a favor de la independència de Catalunya.

EN PRIMER LLOC, com he repetit de manera insistent, la independència de Catalunya no té una raó de ser identitària –o ètnica, com dirien alguns–, sinó cívica. I és així perquè la nació catalana, per raons històriques, demogràfiques, econòmiques i socials, s’ha construït sobre aquests fonaments. Això no vol dir que algunes persones no hi busquin satisfer aquesta mena d’il·lusions malenconioses, però són pocs. Encara més: hauria estat un error buscar forces en l’antiespanyolisme. Altrament, en una Catalunya avançada i plural, l’objectiu de la independència seria democràticament inassolible.

LA INDEPENDÈNCIA de Catalunya es justifica, des del meu punt de vista, per la convicció que una nació cívica, per desenvolupar-se, necessita una nació política suportada per un estat. Si Espanya hagués reconegut la seva diversitat nacional, i l’hagués protegit, el més probable és que l’independentisme no hagués deixat de ser l’opció ideològica d’una petita minoria. Però l’absència d’un estat a favor, o encara pitjor, tenir-lo en contra, explica el desvetllament de la consciència que necessitem tenir-ne un de propi. Així, el desig de llibertat nacional, el dret a decidir, és l’*a priori* de qualsevol expectativa sobre el model de país que s’acabarà construint.

SEGONAMENT, ÉS convenient no oblidar que un país independent, per poc que s’assembli als del nostre entorn, i en una democràcia representativa, tindrà de tot. Vull dir, des d’una esquerra antisistema, passant per una esquerra radical o moderada, socialdemòcrates, liberals, conservadors i fins i tot reaccionaris antisistema. Fins i tot podria haver-hi extrema dreta xenòfoba, com tenen els països del nord i el centre Europa que més admirem. Vincular l’expectativa d’independència només a una part d’aquests models seria enganyar i, a més, seria condemnar-la al fracàs abans d’haver-la aconseguit.

TAMBÉ CONVÉ TENIR ben present, i en tercer lloc, que la independència no determinarà les futures decisions democràtiques dels catalans. No és fàcil saber, a hores d’ara, quines majories conduiran aquest país cap a la independència. Però en cap cas

FRANCESC MELCION

.....
La
independència
no determinarà
les futures
decisiones
democràtiques
dels catalans

es pot aventurar quines seran les majories futures que el governaran. Per tant, la promesa i l’esperança d’una Catalunya independent, per ser honestos, ha d’acceptar que el futur queda obert a la lliure voluntat del poble, que, com sabem, és canviant.

EN QUART LLOC cal ser molt conscient que el desig d’independència de Catalunya no pot néixer de cap superioritat moral prèvia –respecte d’Espanya ni de ningú–, ni pot defensar-se en nom d’hipotètiques superioritats morals futures. Podem aspirar a ser sobirans i fugir de la implacable recentralització planificada per Espanya. Sobretot, podem voler ser un país governat amb més justícia i més transparència, més capaç de crear més prosperitat i benestar. Però això no ens farà moralment superiors.

FINALMENT, SÓC de l’opinió que ni tan sols un objectiu com el de la independència es pot guanyar de qualsevol manera, a qualsevol preu, ni recorrent a qualsevol tripijoc. Primer, perquè del 27-S fins a la proclamació final, els obstacles creixeran i si no hi ha prou determinació per plantar cara al risc, prendrem mal. I, després, perquè si Petrarca va dir que “*un bel morir tutta una vita onora*”, nosaltres hauríem de poder dir que “un bell néixer anticipa una gran Història”.